

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4To/10/2013
Identifikačné číslo spisu:	9509100020
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9509100020.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a členov senátu JUDr. Richarda Bureša a JUDr. Viliama Dohňanského v trestnej veci obžalovaného JUDr. H. H. a spol. pre trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 a iné, na neverejnom zasadnutí 29. apríla 2015 o odvolaniach obžalovaných JUDr. H. H., JUDr. C. H. a Ing. G. E. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 10. júna 2013, sp. zn. BB - 3 T 5/2009, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Tr. por. napadnutý rozsudok v časti, v ktorej boli obžalovaní uznaní vinnými z trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s trestným činom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 (obžalovaný JUDr. H. H. v bode 1/), z trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s trestným činom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 (obžalovaný JUDr. H. H. v bode 2/) a z trestného činu podplácania podľa § 161a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 (obžalovaný JUDr. C. H. a obžalovaný Ing. G. E. v bode 2/) a vo výroku o uložených trestoch sa z r u š u j e.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec sa vracia Špecializovanému trestnému súdu, pracovisko Banská Bystrica, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „súd prvého stupňa“, alebo „prvostupňový súd“) z 10. júna 2013, sp. zn. BB - 3 T 5/2009 boli obžalovaní JUDr. H. H., JUDr. C. H. a Ing. G. E. uznaní za vinných nasledovne.

Obžalovaný JUDr. H. H. v bode 1/ z trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Tr. zák.“) v jednočinnom súbehu s trestným činom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Tr.

zák., v bode 2/ z trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s trestným činom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a obžalovaní JUDr. C. H. a Ing. G. E. v bode 2/ z trestného činu podplácania podľa § 161a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 12.10.2005 v čase od 09.32 h do 09.45 h, v budove O., ako sudca tohto súdu prevzal úplatok vo výške 10.000,- Sk (331.94 €) v bielej obálke, od M. H. za to, že v trestnej veci sp. zn. D. odsúdeného D. H., po tom, čo predmetné trestné konanie prešlo na Okresný súd do F., zabezpečí jej synovi D. H. v prípade nástupu do výkonu trestu odňatia slobody lepšie podmienky a dňa 13.02.2006, v čase od 09.46 h do 10.02 h, v budove O., poskytoval aj informácie o procesných otázkach M. H. v prejednávanej trestnej veci pre jej syna, odsúdeného D. H. o okolnostiach jeho výsluchu a následného postupu na nariadenom verejnom zasadnutí dňa 17.02.2006 za účelom vytvorenia situácie vyhovieť požiadavke M. H. a vo veci zabezpečiť čo najpriaznivejšie podmienky pre jej syna, odsúdeného D. H., pre nástup do výkonu trestu odňatia slobody, čím v uvedených prípadoch postupoval v rozpore s ustanovením § 30 ods. 2 písm. b), e), ods. 3 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediach, v znení neskorších zmien a doplnení,

2/ dňa 14.10.2005 v čase od 12.55 h do 13.00 h v budove O., advokát JUDr. C. H. ako sprostredkovateľ Ing. G. E. odovzdal úplatok 10.000,- Sk (331,94 €) JUDr. H. H., sudcovi tohto súdu, ktorý uvedenú sumu prevzal za to, že v trestnej veci obžalovaného D. F., nar. XY, vedenej na O. pod sp. zn. X T XXX/XX rozhodne JUDr. H. H. v prospech D. F., ktorého odsúdi len na podmienený trest, aby vyhovel požiadavke Ing. G. E., ktorý mal v uvedenom konaní procesné postavenie poškodeného a následne dňa 14.10.2005 v čase od 13.00 h do 13.20 h, na hlavnom pojednávaní na Okresnom súde v Topoľčanoch v uvedenej veci, v ktorej pojednával JUDr. H. H. ako samosudca, uznal obžalovaného D. F. vinným zo spáchania trestného činu, za ktorý ho odsúdil na trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov s podmieneným odkladom výkonu trestu na skúšobnú dobu vo výmere 30 mesiacov, čím JUDr. H. H. postupoval v rozpore s ustanovením § 30 ods. 2 písm. b), e), ods. 3 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediach, v znení neskorších zmien a doplnení.

Za to im boli uložené nasledovné tresty.

Obžalovanému JUDr. H. H. podľa § 160a ods. 2 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bol obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradený do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 49 ods. 1 Tr. zák. trest zákazu činnosti vykonávať funkciu sudcu na dobu 5 (päť) rokov.

Podľa § 53 ods. 1 Tr. zák. peňažný trest vo výmere 60 252 Sk (šesťdesiatšesťtisíc dvesto päťdesiat dva korún), čo je v prepočte 2 000 € (dvetisíc eur).

Podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, súd obžalovanému uložil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) mesiace.

Obžalovanému JUDr. C. H. podľa § 161a ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 58 ods. 1 Tr. zák. bol výkon trestu odňatia slobody obžalovanému podmienenčne odložený.

Podľa § 59 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanému určil skúšobnú dobu v trvaní 3 (troch) rokov.

Obžalovanému Ing. G. E. podľa § 161a ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť)

mesiacov.

Podľa § 58 ods. 1 Tr. zák. bol výkon trestu odňatia slobody obžalovanému podmienenčne odložený.

Podľa § 59 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanému určil skúšobnú dobu v trvaní 3 (troch) rokov.

Naproti tomu bol obžalovaný JUDr. H. H. podľa § 285 písm. a/ Tr. por. o s l o b o d e n ý spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, sp. zn. VII/1 Gv 38/05 z 9. februára 2009 pre skutok kvalifikovaný ako pokračovací trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s trestným činom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.,

ktorý mal spáchať tak, že

JUDr. H. H. v presne nezistenom dni v mesiaci január alebo február roku 2003, v budove O., ako sudca tohto súdu prevzal úplatok vo výške 10.000,- Sk (331,94 €), v bielej obálke od M. H., nar. XY za to, že v trestnej veci vedenej na O., sp. zn. D., v ktorej bol jej syn D. H., nar. XY obžalovaným, uloží D. H. miernejší trest, ako mu bol uložený trestným rozkazom sp. zn. D. zo dňa 20.01.2003 a následne dňa 25.02.2003 tento rozsudok s miernejším trestom aj vydal a ďalej po vydaní tohto rozhodnutia v presne nezistený deň v roku 2003 alebo roku 2004, v budove O., ako sudca tohto súdu opäť prevzal úplatok vo výške 10.000,- Sk (331,94 €), v bielej obálke od M. H. za to, že v uvedenej trestnej veci bude hľadať riešenie, ako pomôže jej synovi D. H. v súvislosti s možnosťami odpustenia už zníženého trestu, uloženého rozsudkom O. D. zo dňa 25.02.2003

preto, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný JUDr. H. H. stíhaný.

Voči výrokom o vine a treste včas podali odvolania výlučne obžalovaní JUDr. H. H., JUDr. C. H. a Ing. G. E., v dôsledku čoho oslobodzujúci výrok napadnutého rozsudku nadobudol právoplatnosť, a preto predmetom prieskumnej povinnosti odvolacieho súdu nebol.

V úvode písomných odôvodnení odvolaní podaných prostredníctvom obhajcov obžalovaní zotrvali na tom, že žiaden trestný čin nespáchali, namietli spôsob hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa, ktorý označili za jednostranný a v rozpore s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., pretože vykonané dôkazy boli hodnotené len v ich neprospech, hoci žiadnym z nich im vina spoľahlivo preukázaná nebola.

K skutkovým okolnostiam v bode 1/ napadnutého rozsudku obžalovaný JUDr. H. H. konštatoval, že ani po ostatnom rozhodnutí najvyššieho súdu sa vykonaným dokazovaním zásadné rozpory vo výpovediach svedkov M. H., jej manžela C. H. a syna D. H. odstrániť nepodarilo, a napriek tomu súd konfrontáciu medzi týmito svedkami nevykonával. Ich výpovede označil vo všetkých významných otázkach za vzájomne si odporujúce (odovzdanie úplatku 13. februára 2006, pôvod peňazí použitých na poskytnutie úplatkov, charakter návštev M. H.), navyše aj v rozpore s objektívnym stavom vecí, pretože žiadosť svedka D. H. o odklad výkonu trestu odňatia slobody zo zdravotných dôvodov opätovne zamietol a poukázal aj na okolnosti trestného oznámenia a dočasné odloženie vznesenia obvinenia jedinej priamej svedkyne M. H. V súvislosti s okolnosťami doručenia lekárskej správy o zdravotnom stave svedka D. H. z 10. októbra 2005, ktorú vyhotovil MUDr. N. H. na súd, upriamil pozornosť na svoju výpoveď a výpoveď svedkyne E. D., z ktorých vyplýva, že túto mu pri svojej návšteve 12. októbra 2005 priniesla M. H., čo svedkyňa nepoprela, a následne ju na založenie do spisu odovzdal svedkyňi E. D..

V kontexte so zákonnými podmienkami dočasného odloženia vznesenia obvinenia svedkyňi M. H. uvedenými v § 205 ods. 1 Tr. por. vyslovil presvedčenie, že práve použitie tohto inštitútu bolo dôvodom jej výpovede, ktorou ho ako jediná svedkyňa priamo zo spáchania skutku v bode 1/ napadnutého rozsudku usvedčuje. Podľa jeho názoru, bez tohto postupu by svedkyňa bola obžalovaná pravdepodobne taktiež a bola by odsúdená spolu s ním. Ostatné, nepriame dôkazy, ktoré súd vykonával na hlavnom pojednávaní označil za nie tak ucelené a previazané, aby bez najmenej pochybnosti potvrdili výpoveď

tejto svedkyne.

Uviedol, že podaná obžaloba vo všetkých troch čiastkových skutkoch v bode 1/ bola opretá o rovnaké dôkazy, a preto ak bol spod prvých dvoch čiastkových skutkov podľa § 285 písm. a/ Tr. por. oslobodený, prvostupňový súd dal tým jasne najavo svoj právny názor, že spoľahlivý výrok o vine na nich založiť nemožno. Z týchto dôvodov záver o jeho vine v bode 1/ napadnutého rozsudku nie je prípustný.

Poukázal aj na ostatné rozhodnutie v posudzovanej veci, v ktorom najvyšší súd obrazovo - zvukový záznam vyhotovený 12. októbra 2005 označil z hľadiska zaznamenaných verbálnych prejavov o odovzdaní a prevzatí úplatku za veľmi nekvalitný, neumožňujúci vyvodenie spoľahlivého záveru o spáchaní trestného činu a nevylučujúci záver opačný o prevzatí lekárskej správy o zdravotnom stave D. H., syna svedkyne M. H.

Podobne aj vo vzťahu ku skutku v bode 2/ napadnutého rozsudku obžalovaný podrobne analyzoval existujúcu dôkaznú situáciu s tým, že svedok D. F. nič podstatné nevypovedal, spoluobžalovaní JUDr. C. H. a Ing. G. E. spáchanie trestného činu popreli, a obsah vyhotoveného obrazovo - zvukového záznamu nedokumentuje skutočnosti spôsobom, ako si ich osvojil prvostupňový súd. Svedčia o tom nielen výpovede týchto spoluobžalovaných, ale aj výpovede nezaujatých svedkov JUDr. O. G. a F. R.. Z obsahu obrazovo - zvukového záznamu vyhotoveného 14. októbra 2005 možno zistiť, že zaobchádza so svojimi vlastnými peniazmi, čo bolo preukázané dôkazmi vykonanými na ostatnom hlavnom pojednávaní a konanie obžalovaného JUDr. C. H. ním zaznamenané nebolo.

Vychádzajúc z ustanovenia § 88e ods. 5 Tr. por. namietol, že príkaz na vyhotovenie obrazovo - zvukových záznamov bol vydaný v súvislosti s trestným oznámením týkajúcim sa jeho vzťahov s W. Z., ktoré podal oznamovateľ W. N.. Nešlo preto o príkaz vydaný v posudzovanej veci, a preto v súlade s § 88e ods. 9 Tr. por. mal byť záznam zničený. V súvislosti s oznamovateľom W. N. obžalovaný poznamenal, že tohto v minulosti vzal do väzby a z tohto dôvodu ním podané trestné oznámenie možno vnímať ako akt pomsty, pretože žiadne korupčné konanie ani „obchodovanie“ zistené nebolo. Dokazuje to aj skutočnosť, že manželka oznamovateľa vystupovala v postavení agenta, mala mu ako úplatok poskytnúť peňažné prostriedky, ktoré však neprijal a preukázateľne ich odmietol.

Aj uznesenie o začatí trestného stíhania, na podklade ktorého boli vydané príkazy na použitie obrazovo - zvukových záznamov, obžalovaný označil za nezákonné a ako také malo byť v prípravnom konaní zrušené. Predmetné uznesenie navyše z hľadiska v ňom uvedeného opisu skutku, pre absenciu konkrétneho konania páchatel'a, nespĺňa náležitosti uvedené v § 163 ods. 3 Tr. por., a preto nebolo na podklade čoho konať a rozhodovať. Takéto uznesenie je paušálne a všeobecne použiteľné vo vzťahu k akejkoľvek trestnej veci, predmetom ktorej je stíhanie pre trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Tr. zák.

Taktiež obžalovaný JUDr. C. H. v podanom odvolaní konštatoval, že vydaný príkaz na vyhotovenie obrazovo - zvukových záznamov je nezákonný a nie je v súlade so súčasnou judikatúrou, pretože bol vydaný na W. Z. a na inú osobu, ktorá sa mala správať v rozpore so zákonom, navyše v čase pred vznesením obvinenia voči jeho osobe. Zdôraznil, že do F. necestoval kvôli návšteve súdu, ale z iných dôvodov a výpoveď svedka D. F. hodnotil z hľadiska času jej uskutočnenia, jeho psychiky a skutočnosti, že obžalovaný Ing. G. E. svojím trestným oznámením privodil trestné stíhanie a právoplatné odsúdenie svedka. Napokon poukázal aj na dĺžku trestného stíhania (takmer osem rokov), ktorá mu spôsobuje psychickú traumu.

Obžalovaný Ing. G. E. v podanom odvolaní vzťahu so svedkom D. F. označil za obchodné, z ktorých jeden bol predmetom trestného stíhania svedka. V konaní pred súdom ho ako poškodeného zastupoval spoluobžalovaný JUDr. C. H., ktorého pre svoju pracovnú zaneprázdnenosť požiadal o zistenie dĺžky priebehu hlavného pojednávania. Konštatoval, že vykonaným dokazovaním jeho vina preukázaná nebola a v tejto súvislosti upriamil pozornosť na zásadné zmeny svedkovej výpovede. Namietol aj nespravodlivé

prejednanie veci pred súdom, pretože hlavné pojednávanie 20. mája 2013 bolo vykonané v jeho neprítomnosti, hoci naň nebol riadne a včas predvolaný a adresa na doručovanie písomností bola súdu známa. Napokon prvostupňovému súdu vytkol, že nerešpektoval rozhodnutie najvyššieho súdu a nevykonával konfrontácie svedkov H. R. a H. H. so svedkyňami M. H., H. T. a N. I. na odstránenie rozporov v ich výpovediach.

V súvislosti s namietaným nezákonným postupom pri vyhotovení obrazovo - zvukových záznamov všetci obžalovaní tiež konštatovali, že takéto použitie informačno - technických prostriedkov predstavovalo zásah do ich základných práv vyplývajúcich im z čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a je v rozpore s § 88e ods. 5, ods. 9 Tr. por. Z tohto dôvodu obrazovo - zvukové záznamy nemali byť vôbec vyhotovené, resp. mali byť po ich vyhotovení bezodkladne zničené. Obžalovaní zároveň poukázali aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 114/2012-42 a najmä jeho časti týkajúce sa nevyhnutnosti riadneho odôvodnenia či už príkazu alebo súhlasu na použitie informačno - technických prostriedkov bez ohľadu na to, či boli vydané na základe Trestného poriadku alebo Zákona o ochrane pred odpočúvaním. Podľa ich názoru za daného stavu zákonné podmienky na použitie obrazovo - zvukových záznamov splnené neboli, a preto prihliadať na ne ako na dôkaz nemožno.

Z týchto dôvodov obžalovaní navrhli, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok v časti, v ktorej boli uznani za vinných a boli im uložené tresty, zrušil a spod obžaloby ich oslobodil.

Na obvinených bola obžaloba podaná 10. februára 2009, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade odvolaní obžalovaných JUDr. H. H., JUDr. C. H. a Ing. G. E. svoju prieskumnú povinnosť vykonal v rozsahu § 317 ods. 1 Tr. por. Preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku (oslobodzujúci výrok pre jeho právoplatnosť neskúmal), proti ktorým odvolatelia podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku v rozsahu odvolaní obžalovaných najvyšší súd zistil, že

- napadnutému rozsudku predchádzajú podstatné chyby konania (§ 321 ods. 1 písm. a/ Tr. por.),
- prvostupňový súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (§ 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por.).

Podľa § 160a ods. 1 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody spácha ten, kto v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo alebo cez sprostredkovateľa pre seba alebo inú osobu prijme, žiada alebo si dá sľúbiť úplatok alebo inú nenáležitú výhodu a taký čin spácha ako verejný činiteľ.

Podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa spácha verejný činiteľ, ktorý v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu.

Podľa § 161a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 trestný čin podplácania spácha ten, kto inému v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo alebo cez sprostredkovateľa poskytne, ponúkne alebo sľúbi úplatok alebo inú nenáležitú výhodu, alebo z tohto dôvodu poskytne, ponúkne alebo sľúbi úplatok alebo inú nenáležitú výhodu inej osobe.

Podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých osôb, zodpovedá každá z nich, akoby trestný čin spáchala sama (spolupáchatelia).

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 88e ods. 1 zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005 (Tr. por.) v trestnom konaní pre úmyselný trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou tri roky, korupciu, trestný čin podľa §158 Tr. zák. alebo pre iný úmyselný trestný čin, na konanie ktorého zaväzuje vyhlásená medzinárodná zmluva, možno vykonať vyhotovovanie obrazových, zvukových alebo iných záznamov, ak možno dôvodne predpokladať, že ním zistené skutočnosti budú významné pre trestné konanie.

Podľa § 88e ods. 2 Tr. por. príkaz na vyhotovovanie obrazových, zvukových alebo iných záznamov vydáva písomne pred začatím trestného stíhania v prípravnom konaní sudca na návrh prokurátora, v konaní pred súdom aj bez takého návrhu sudca alebo predsedu senátu. Ak ide o vec, ktorá neznesie odklad, a písomný príkaz sudcu nie je možné získať vopred, môže pred začatím trestného stíhania vydať príkaz prokurátor; taký príkaz musí najneskôr do 24 hodín od jeho vydania potvrdiť sudca, inak stráca platnosť a takto získané informácie nie je možné na účely trestného konania použiť a musia sa predpísaným spôsobom bezodkladne zničiť.

Podľa § 88e ods. 5 Tr. por. príkaz na vyhotovovanie obrazových, zvukových alebo iných záznamov môže byť vydaný len na základe písomnej žiadosti, ktorá musí byť odôvodnená podozrením z konkrétnej trestnej činnosti, ako aj údajmi o osobách a veciach, ktorých sa vyhotovovanie obrazových, zvukových alebo iných záznamov týka, ak sú tieto údaje známe. V príkaze musí byť ustanovená doba, počas ktorej bude vyhotovovanie obrazových, zvukových alebo iných záznamov vykonávané; táto doba nesmie byť dlhšia ako šesť mesiacov. Ten, kto vydal príkaz na vyhotovovanie obrazových, zvukových alebo iných záznamov, môže dobu písomne predĺžiť najviac o ďalších šesť mesiacov, a to aj opakovane.

Podľa § 88e ods. 7 Tr. por. ak sa má obrazový, zvukový alebo iný záznam použiť ako dôkaz, postupuje sa podľa § 88 ods. 5 Tr. por.

Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. júna 2012, sp. zn. I. ÚS 114/2012 vydanie súhlasu či príkazu na odpočúvanie si vyžaduje konkrétnu vysvetľujúcu argumentáciu, akými skutočnosťami boli naplnené zákonom ustanovené podmienky na tento zásah do práva na súkromie. Bez takéhoto odôvodnenia opierajúceho sa o konkrétne skutočnosti je súhlas či príkaz spravidla nepreskúmateľný. Ústavný súd už v minulosti viackrát judikoval, že základné práva obsiahnuté v ústave vykladá v intenciách dohovoru, teda v intenciách judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu. Okrem iného je pri zásahu do práva na súkromie potrebné skúmať jeho legálnosť, legitímnosť a tiež proporcionalitu.

Podľa § 160 ods. 2 Tr. por. (účinného do 31. decembra 2005) uznesenie o začatí trestného stíhania musí obsahovať opis skutku s uvedením miesta, času, prípadne iných okolností, za akých k nemu došlo, aby skutok nemohol byť zamenený s iným, o aký trestný čin v tomto skutku ide, a to jeho zákonným pomenovaním a uvedením príslušného ustanovenia Trestného zákona, a dôvody, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie.

Podľa § 168 ods. 1 Tr. por. ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

V posudzovanej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky už raz rozhodol uznesením z 24. mája 2011, sp. zn. 4 To 14/2010, ktorým rozsudok Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 28. júna 2010, sp. zn. BB - 3 T 5/2009 podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ zák. č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov účinného od 01. januára 2006 zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil tomuto súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. V odôvodnení uznesenia okrem iného uviedol, že výpovede svedkov svedčiacich v neprospech obžalovaného JUDr. H. H., na ktorých prvostupňový súd založil výrok o jeho vine, nie sú zhodné a nenadväzujú na seba tak, aby tvorili spoľahlivý podklad pre rozhodnutie o tejto otázke. Konštatoval, že zásadné rozpory v ich výpovediach sa týkajú pôvodu peňazí, ktoré mali byť na poskytnutie úplatku použité, komu tieto boli určené, a že svedkyňa M. H. tvrdila, že úplatok poskytla aj 13. februára 2006, hoci táto skutočnosť obrazovo - zvukovým záznamom preukázaná nebola. Z týchto dôvodov prvostupňovému súdu prikázal, ktoré dôkazy je potrebné vo veci ešte vykonať, aby bol zistený skutkový stav, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Následne po vrátení veci prvostupňový súd na hlavnom pojednávaní doplnil dokazovanie opätovným výsluchom všetkých troch obžalovaných a znovu vykonal dôkazy, ktoré nariadil najvyšší súd vykonať, čiastočne vykonal aj ďalšie dôkazy a vo veci znovu rozhodol napadnutým rozsudkom.

Z jeho odôvodnenia vyplýva, že prvostupňový súd výrok o vine obžalovaných založil najmä na výpovediach svedkyne M. H. a podporne na výpovediach svedkov D. H., H. T., N. I., D. F. a obsahu obrazovo - zvukových záznamov z 12. októbra 2005, 14. októbra 2005 a 13. februára 2006.

Najvyšší súd preto považuje za potrebné stručne zrekapitulovať vo veci existujúcu dôkaznú situáciu najmä vo vzťahu k dôkazom, na podklade ktorých súd prvého stupňa založil výrok o vine obžalovaných.

Obžalovaní spáchanie skutkov popreli v celom rozsahu.

Jedinou priamou svedkyňou, ktorá obžalovaného JUDr. H. H. usvedčuje zo spáchania skutku v bode 1/ napadnutého rozsudku je M. H..

Voči tejto svedkyňi 19. apríla 2006, sp. zn. ČVS: PPZ-24/BPK-Z-2005 vyšetrovateľ Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, Odboru boja proti korupcii Západ podľa § 205 ods. 1 Tr. por. dočasne odložil vznesenie obvinenia (§ 206 ods. 1 Tr. por.), pretože sa významnou mierou podieľala na objasnení trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ zákona č. 140/1961 Zb. (Trestný zákon) v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005 a trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 zákona č. 140/1961 Zb. (Trestný zákon) v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005, ku spáchaniu ktorých došlo tým, že

v presne nezistenom dni v mesiaci január alebo február roku 2003, v budove O., JUDr. H. H. ako sudca tohto súdu, prevzal úplatok vo výške 10 000 Sk, v bielej obálke, od M. H., nar. XY, za to, že v trestnej veci vedenej na O., sp. zn. D., obžalovaného D. H., nar. XY, uloží jej synovi D. H. miernejší trest, ako mu bol uložený trestným rozkazom sp. zn. D. zo dňa 20. januára 2003 a následne dňa 25. februára 2003 tento sudca, rozsudok s miernejším trestom aj vydal a po vydaní tohto rozhodnutia v presne nezistený deň v roku 2003 alebo roku 2004 v budove O., tento sudca ako sudca tohto súdu, opäť prevzal úplatok vo výške 10 000 Sk, v bielej obálke, od M. H. za to, že v uvedenej trestnej veci bude hľadať riešenie, ako jej synovi D. H. pomôže, v súvislosti s možnosťami odpustenia už zníženého trestu, uloženého rozsudkom Okresného súdu v D., sp. zn. D. zo dňa 25. februára 2003 a potom, čo predmetné trestné konanie prešlo na Okresný súd do F., dňa 12. októbra 2005 v čase od 09.32 hod. do 09.45 hod. v budove O., JUDr. H. H. ako sudca tohto súdu, opäť prevzal úplatok vo výške 10 000 Sk, v bielej obálke, od M. H., nar. XY za to, že v uvedenej trestnej veci sp. zn. D. odsúdeného D. H., nar. XY, zabezpečí jej synovi D. H. v prípade nástupu do výkonu trestu odňatia slobody lepšie podmienky, najmä tým, že trest bude vykonávať vo väzenskej nemocnici v F., kde polovicu trestu vydrží, a potom ho podmienene prepustí z výkonu trestu odňatia slobody na slobodu a dňa 13. februára 2006 v čase od

09.46 hod. do 10.02 hod., v budove O., tento sudca v rozpore s ustanovením § 30 ods. 2, ods. 3 zákona č. 385/2000 Z. z., poskytoval aj informácie o procesných otázkach M. H., nar. XY, v prejednávanej trestnej veci pre jej syna, odsúdeného D. H., o okolnostiach jeho výsluchu a následného postupu na vytýčenom verejnom zasadnutí dňa 17. februára 2006 za účelom vytvorenia objektívnej situácie, s cieľom vyhovieť požiadavke M. H. vo veci zabezpečenia čo najpriaznivejších podmienok k nástupu do výkonu trestu odňatia slobody jej syna, odsúdeného D. H.

Dôvodom takéhoto postupu bola skutočnosť, že vykonaným výsluchom svedka M. H. zo dňa 20. februára 2006 a následne zo dňa 10. apríla 2006 boli zistené a objasnené podstatné okolnosti, za ktorých došlo ku spáchaniu uvedených trestných činov. Osobnou prítomnosťou svedka M. H. na mieste spáchania trestného činu sú dané skutočnosti dôkazného charakteru, bez existencie ktorých by bolo odhalenie, objasnenie a zdokumentovanie uvedenej trestnej činnosti podstatne sťažené, a teda s poukazom na ustanovenie § 205 ods. 1 Trestného poriadku došlo k splneniu podmienok dočasného odloženia vznesenia obvinenia M. H., ktorá významnou mierou prispela k objasneniu týchto trestných činov a k zisteniu ich páchatel'a.

Následne uznesením z 29. novembra 2007, tej istej spisovej značky, bolo podľa § 206 ods. 1 Tr. por. vznesené obvinenie voči tejto svedkyňi pre trestný čin podplácania podľa § 161a ods. 1, ods. 2 zák. č. 140/1961 Zb. (Trestný zákon) v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005, na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom dni v mesiaci január alebo február roku 2003 v budove O., M. H. odovzdala úplatok vo výške 10 000 Sk, v bielej obálke, JUDr. H. H., sudcovi tohto súdu, za to, aby v trestnej veci obžalovaného D. H., nar. XY, vedenej na Okresnom súde v D. pod sp. zn. D., uložil jej synovi D. H. miernejší trest ako mu bol uložený trestným rozkazom sp. zn. D. zo dňa 20. januára 2003, následne v presne nezistený deň v roku 2003 alebo roku 2004 v budove O., M. H., nar. XY opäť odovzdala úplatok vo výške 10 000 Sk, v bielej obálke, JUDr. H. H., sudcovi tohto súdu, za to, aby v uvedenej trestnej veci našiel riešenie, ako jej synovi D. H. pomôže, v súvislosti s možnosťami odpustenia už zníženého trestu, uloženého rozsudkom Okresného súdu v D., sp. zn. D. zo dňa 25. februára 2003 a potom, čo predmetné trestné konanie prešlo na Okresný súd do F., dňa 12. októbra 2005 v čase od 09.32 hod. do 09.45 hod. v budove O., M. H., nar. XY opäť odovzdala úplatok vo výške 10 000 Sk, v bielej obálke, JUDr. H. H., sudcovi tohto súdu, za to, aby v uvedenej trestnej veci sp. zn. D. už odsúdeného D. H., nar. XY, pre jej syna D. H. zabezpečil lepšie podmienky vo výkone trestu odňatia slobody.

Napokon uznesením vyšetrovateľa z 21. decembra 2007 rovnakej spisovej značky, bola trestná vec obvinenej M. H. podľa § 21 ods. 1 Tr. por. vylúčená zo spoločného konania z trestnej veci obvinených JUDr. H. H., JUDr. C. H. a Ing. G. E. z dôvodu urýchlenia konania, a najmä pre iný dôležitý dôvod, ktorým je skutočnosť, že obvinená M. H. sa významnou mierou podieľala na objasnení korupcie.

Trestné stíhanie menovanej bolo 10. januára 2008 podľa § 228 ods. 3 Tr. por. so súhlasom prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky prerušené.

Svedkyňa M. H. bola v prípravnom konaní vypočutá viackrát (20. februára, 10. apríla, 07. novembra a 22. decembra 2006). Už z jej prvej výpovede vyplýva, že veľa vecí môže byť nepresných vzhľadom k tomu, že už veľa vecí zabúda a výslovne uviedla, že obžalovaný jej žiadnu písomnosť týkajúcu sa jej syna nevyhotovil. Z ďalších výpovedí svedkyne okrem iného možno tiež zistiť, že spoľahlivo si pamätala len to, že úplatok dala obžalovanému JUDr. H. H. trikrát, vždy po 10 000 Sk v bielej obálke za to, aby pomohol jej trestne stíhanému synovi. Kedy tak mala konať si však nepamätá. Obžalovaný jej pomohol v tom smere, že trest odňatia slobody vo výmere deväť mesiacov a trest zákazu činnosti vo výmere päť rokov, ktoré jej synovi uložil trestným rozkazom, po podaní odporu zmiernil tak, že mu uložil už len trest odňatia slobody vo výmere tri mesiace a trest zákazu činnosti vo výmere štyri roky. Napriek tomu však svedkyňa neskôr svoje výpovede dopĺňala o skutočnosti, že pri odovzdaní prvého úplatku bol s ňou aj jej manžel C. H., peniaze na prvý úplatok mala od svojho manžela a na druhý si požičala peniaze od N. I.. V poslednej výpovedi si taktiež spomenula, že obžalovaný jej v kancelárii na zadnú stranu uznesenia napísal

aj žiadosť o odklad výkonu trestu pre jej syna D. H., ktorú listinu 05. decembra 2006 doručila. Na hlavnom pojednávaní v trestnej veci jej syna sa po vyhlásení rozsudku správala pokojne, bolo jej to ľúto a plakala. Uvádžanie nových skutočností vysvetlila tým, že keď sa upokojila, niektoré veci sa jej začali vynárať z pamäte. Uviedla, že si na všetky podrobnosti nepamätá, ale s určitosťou vie koľko, komu a za čo dala.

Aj v štádiu hlavného pojednávania 09. októbra 2009 a 16. januára 2012 svedkyňa svoje výpovede doplnila o ďalšie nové skutočnosti. Uviedla, že syna do tejto veci nezasväcovala, málo mu o tom rozprávala, len to, že dala v troch prípadoch po 10 000 Sk. Svoju výpoveď zmenila tak, že polovicu peňazí na tretí úplatok mala od manžela a polovicu našetrila ona a tieto tvrdenia bola ochotná odprisahať s tým, že by si nedovolila klamať. Zopakovala, že na hlavnom pojednávaní jej syna bola spokojná a pojednávaciu miestnosť opustila hneď po vyhlásení rozsudku. K obrazovo - zvukovému záznamu z 13. februára 2006 uviedla, že aj vtedy dala sudcovi úplatok a tento si obálku s peniazmi schoval do kabáta. Konštatovala, že lekársku správu o zdravotnom stave jej syna, ktorá v obálke nebola, obžalovanému priniesla osobne. Následne (16. januára 2012) svoju výpoveď pozmenila v tom smere, že na druhý úplatok polovicu peňazí mala od manžela a polovicu našetrila ona a až na tretí úplatok jej požičal peniaze N. I. a jej syn vedel o všetkom aj odkiaľ mala peniaze. Vedel to od nej, od svojho otca a od I.. Nikto ju z pojednávacej miestnosti po hlavnom pojednávaní jej syna nevyviedol, bola tam spolu s dcérou a išli domov. Žiadnemu zo zamestnancov súdu sa nezverila s tým, že by potrebovala s niečím pomôcť, ani policajtovi, pretože oni by jej neporadili, ani nepomohli. I. naisto povedala, že peniaze potrebuje pre obžalovaného, pretože vedel, kto súdil jej syna. Rozpory vo svojich výpovediach, týkajúce sa pôvodu peňazí, svedkyňa vysvetlila tým, že to bolo tak, ako vypovedala na hlavnom pojednávaní 16. januára 2012, nebolo to úmyselne a úplatok, ktorý mala obžalovanému dať aj 13. júna 2006, hoci na obrazovo - zvukovom zázname zobrazený nie je, vysvetlila tým, že tak to bolo druhý raz, nevedela, nepamätala si v ktorý deň mu ho dala, bola tam viackrát. Na tomto hlavnom pojednávaní svedkyňa po nahliadnutí do listinného dôkazu na č. l. 342 tiež výslovne uviedla, že nevie ako sa k uvedenej listine dostala a toto zopakovala aj pri konfrontácii so svedkom H. H.. Rozhodne poprela, že uvedenú listinu jej odovzdal tento svedok, uviedla, že o tom nevie nič a na opakovanú otázku, ako sa k uvedenej listine dostala, nezrozumiteľne odpovedala, že to nebol taký celý papier. Nič tam nebolo písané, len ako má napísať tú žiadosť. Nevedela odpovedať ani na otázku, či niekedy uvedenú listinu videla. Odovzdala, čo jej obžalovaný radil napísať, ale bol to čistý papier, nebola to listina na č. l. 342. Svedkyňa v prípravnom konaní vypovedala, že obžalovaného navštívila celkovo viac ako päťkrát a aj na hlavnom pojednávaní potvrdila, že sa za obžalovaným nabehala.

Nepriamymi svedkami, ktorí o trestnej činnosti obžalovaného JUDr. H. H. v bode 1/ napadnutého rozsudku mali mať od svedkyne M. H. vedomosť, sú jej príbuzní a známi D. H. (syn svedkyne), H. T. (sestra svedkyne) a N. I. (priateľ H. T.).

Pre posúdenie obsahu výpovede jedinej priamej svedkyne M. H. je však potrebné poukázať aj na výpoveď jej manžela, svedka C. H., ktorý pre svoje úmrtie bol vypočutý len v prípravnom konaní a to trikrát, z toho dvakrát po začatí trestného stíhania 20. februára 2006 a 12. apríla 2006 a raz po vznesení obvinenia 05. decembra 2006 a jeho výpoveď z prípravného konania bola na hlavnom pojednávaní prečítaná.

Svedok v prvej výpovedi na konkrétnu otázku vyšetrovateľa odpovedal, že sa o odovzdaní úplatku obžalovanému JUDr. H. H. v súvislosti s rozhodovaním v trestnom konaní jeho syna so svojou manželkou nerozprával, a o tom, že úplatok dala, vie len z rozhovoru, ktorý prebiehal v ich domácnosti medzi jeho manželkou, dcérou a synom, pričom si už nepamätal kedy to presne bolo. Blížšie sa o to nezaujímal.

Pri druhom výsluchu svedok svoju výpoveď už podstatne zmenil, čo odôvodnil rozhovorom so svojou manželkou doma po výsluchu, pričom si spomenul, že spolu s ňou bol za obžalovaným JUDr. H. H. na O.. Táto si na návštevu sudcu so sebou vzala v obálke sumu 10 000 Sk z rodinných peňazí a tieto peniaze nechala u sudcu na stole. Vie to preto, lebo mu to pri odchode z kancelárie sudcu povedala.

Napriek výslovnej otázke vyšetrovateľa, čo pri tejto návšteve videl, vypovedal, že kde presne a či sudcovi osobne obálku s peniazmi dala uviesť nevie, nakoľko si na tieto podrobnosti nepamätá a ani to nevidel, pretože jeho manželka stála pred ním bližšie k stolu a tak poriadne ani nevidel čo robí.

V poslednej výpovedi po vznesení obvinenia svedok aj bez konkrétnej otázky opätovne vypovedal inak. Uviedol, že keď jeho manželka dala, tak dala. Peniaze určené na úplatok pre sudcu jej dal on a videl položenie obálky na stôl, pretože bol na boku. Bližšie podrobnosti uviesť nevedel a zásadné rozpory vo svojich výpovediach napriek konkrétnym otázkam vyšetrovateľa na úvod výsluchu (s výnimkou posledného) odôvodnil tým, že sa ho na to nepýtali.

Svedok D. H. bol v prípravnom konaní vypočutý dvakrát, z toho raz pred vznesením obvinenia obžalovaným a raz po jeho vznesení. V prvej výpovedi uviedol, že od svojej matky vie, že obžalovanému JUDr. H. dala úplatok trikrát po desaťtisíc korún v podstate za to, aby mu zmiernil trest a nešiel do výkonu trestu odňatia slobody. Pôvod peňazí použitých na úplatky vysvetlil tak, že prvých desaťtisíc korún dal otec a boli z rodinného rozpočtu, druhých bolo z polovice od jeho švagra W. O. a z polovice od strýka N. I. a tretích bolo od mamy a otca na polovicu. Vo výpovedi po vznesení obvinenia v podstate nič zásadné pre posúdenie viny obžalovaného JUDr. H. H. neuviedol a odpovedal len na otázky prítomného obhajcu.

Na hlavnom pojednávaní svoje predchádzajúce výpovede doplnil tak, že mama mu veľa o úplatkoch nerozprávala, trikrát bola za JUDr. H. H., z toho dvakrát v D. a raz v F. a predchádzajúcu výpoveď zmenil tak, že prvých desaťtisíc korún mal zo svojich a druhých desaťtisíc mal aj otec aj si požičali. Následne na položené otázky pôvod peňazí na prvý a druhý úplatok vysvetliť nevedel s odôvodnením, že si nepamätá ako to bolo a čo to malo byť. Uviedol, že posledných desaťtisíc korún požičala teta, čo má priateľa. O úplatkoch sa dozvedel po ceste na súd, keď mu mama povedala, že obžalovaný JUDr. H. H. mu nejakú pomôže, že mu dá menší trest, že ho bude navigovať ako má rozprávať. Dôvod mu však nepovedala.

Na ostatnom hlavnom pojednávaní po zrušujúcom rozhodnutí najvyššieho súdu svoju výpoveď o pôvode peňazí na úplatky zas zmenil tak, že vypovedal rovnako ako jeho matka na tom istom hlavnom pojednávaní, t. j., že peniaze na prvý úplatok pochádzali od jeho otca, na druhý sa zložili matka aj otec a peniaze na tretí úplatok pochádzali od N. I.. Povedala mu to mama, ktorá mu však nehovorila ako prebiehali jednotlivé stretnutia so sudcom a podrobne mu to nevysvetľovala. Kedy došlo k odovzdaniu úplatkov a rozpory vo svojich výpovediach svedok uviesť a vysvetliť nevedel. Na záver výpovede uviedol, že je popletený a odvolal sa na časový odstup.

Svedkyňa H. T. v prvej výpovedi v prípravnom konaní potvrdila, že od N. I. si jej sestra požičala pre nejakého advokáta desaťtisíc korún, pretože nechcela, aby jej syn išiel sedieť. Kedy to bolo si pre odstup času už nepamätala. Na hlavnom pojednávaní svoju výpoveď zmenila tak, že pôžička bola pre právnicku a viac nevie nič, pretože so sestrou sa nerozprávali. Na opakovanú otázku zopakovala, že pôžička bola pre právnicku, sestra jej to tak povedala a tak to hovorí aj ona. Svedkyňa si nepamätala už ani to, či pôžička bola vrátená. Na hlavnom pojednávaní svedkyňa nevedela čo je advokát a čo je sudca. Na hlavnom pojednávaní po zrušujúcom rozhodnutí najvyššieho súdu svedkyňa svoje predchádzajúce výpovede znovu zmenila tak, že sestra potrebovala peniaze na právnicku, na sudcu alebo na také niečo, že od sestry počula, že peniaze potrebuje pre sudcu a vzniknuté rozpory odstránila tým, že sa rozprávala o tom so sestrou. Na opakované otázky týkajúce sa tohto rozporu v jej výpovediach nevedela odpovedať, prípadne uviedla, že sa zmýlila. Meno sudcu nepočula a svoju výpoveď uzavrela tým, že vec už pustila z hlavy a nepamätá sa.

Svedok N. I. napriek tomu, že svedkyňa M. H. mu mala povedať, že peniaze potrebuje pre obžalovaného JUDr. H. H., pretože vedel kto súdil jej syna, v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní vypovedal podobne, ako svedkyňa H. T. v jej prvých dvoch výpovediach, že M. H. si požičala od neho desaťtisíc korún pre nejakého právnicku alebo advokáta, ktorého meno sa nespomínalo a kedy sa tak stalo si už nepamätal. Čo s peniazmi spravila uviesť nevedel a ani ho to nezaujímalo.

Na hlavnom pojednávaní po zrušujúcom rozhodnutí najvyššieho súdu, rovnako ako svedkyňa H. T., zmenil svoju výpoveď tak, že M. H. potrebovala peniaze na advokáta alebo na sudcu. S istotou to však nevedel. Na iné okolnosti pôžičky a jej vrátenie si už pre odstup času spomenúť nevedel. Na vysvetlenie rozporov svedok uviedol, že presne nevie, či peniaze boli pre advokáta alebo pre sudcu. Pre odstup času si možno v prípravnom konaní na vec pamätal lepšie.

Ďalšiu skupinu dôkazov vo vzťahu ku skutku v bode 1/ napadnutého rozsudku tvoria výpovede svedkov H. H., H. R., E. D., MUDr. N. H., ktorí však v príbuzenskom pomere, ani v žiadnom inom pomere k svedkyňi M. H., ani k obžalovaným nie sú.

Svedok H. H., bývalý príslušník Zboru väzenskej a justičnej stráže vo svojich výpovediach na hlavných pojednávaniach pred a po zrušujúcom rozhodnutí najvyššieho súdu v podstate zhodne avšak diametrálne odlišne od výpovedí svedkyne M. H. opísal okolnosti, za ktorých obžalovaný napísal svedkyňi M. H. pre jej syna koncept žiadosti o odklad výkonu trestu odňatia slobody a uviedol podrobnosti komunikácie so svedkyňou, ako aj dôvody, pre ktoré tak napriek všetkému spravil a pre ktoré si predmet jeho výpovede, listinu na ktorej bol koncept žiadosti napísaný ako aj samotnú svedkyňu zapamätal, na čo poukázal najvyšší súd už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí. Na svojej výpovedi zotrval aj pri konfrontácii so svedkyňou a na rozdiel od poškodenej zároveň uvádzal aj ďalšie podrobnosti z ich stretnutia.

Svedkovia H. R. a E. D. vypovedali o správaní M. H. na hlavnom pojednávaní, na ktorom obžalovaný JUDr. H. H. odsúdil jej syna, svedka D. H..

Svedok H. R., ktorý ako príslušník Zboru väzenskej a justičnej stráže bol pridelený na výkon funkcie na O. správanie svedkyne M. H. na hlavnom pojednávaní jej syna opísal diametrálne odlišne ako svedkyňa a to ako emotívne a nespokojné. Z tohto dôvodu bol privolaný do pojednávacej miestnosti, ktorú svedkyňa nechcela opustiť a opustila ju až po opakovaných výzvach. S rozsudkom spokojná nebola, komentovala ho a vo svojom správaní pokračovala aj na chodbe. O niekoľko dní po tomto pojednávaní prišla na súd aj s viditeľne chorým starším pánom, ktorý zostal sedieť na chodbe a svedkyňu odprevadil do kancelárie zapisovateľky. Po zrušujúcom rozhodnutí najvyššieho súdu bola táto výpoveď svedka na hlavnom pojednávaní podľa § 88 ods. 4 Tr. por. prečítaná.

Svedkyňa E. D., zapisovateľka obžalovaného JUDr. H. H., v prípravnom konaní vypočutá nebola. Na hlavnom pojednávaní vypovedala podobne ako svedok H. R., že svedkyňa M. H. nebola na hlavnom pojednávaní svojho syna pokojná ani spokojná s rozsudkom, bola emotívna, vykrikovala, po vyhlásení rozsudku bola nahnevaná, bola nespokojná s tým, ako bol jej syn odsúdený. K lekárskej správe o zdravotnom stave svedka D. H. uviedla, že jej ju priniesol obžalovaný JUDr. H. H., vytiahol ju z vrečka a bola poskladaná.

Svedok MUDr. N. H. bol vypočutý len na hlavnom pojednávaní, na ktorom vypovedal, že predmetnú lekársku správu o zdravotnom stave svedka D. H. na žiadosť jeho matky, svedkyne M. H., vyhotovil on a jej ju aj odovzdal.

Svedok D. F. ku skutku v bode 2/ napadnutého rozsudku bol vypočutý v prípravnom konaní aj na hlavnom pojednávaní. Vo výpovedi po vznesení obvinenia uviedol, že so svedkom G. W. pre obžalovaného predával topánky a v tej súvislosti ho obžalovaný vyzval, aby mu vrátil peniaze v sume 176 000 Sk a pretože mal z neho strach, podpísal mu zmluvu o pôžičke, aj keď mu v skutočnosti žiadne peniaze nedlhoval. Napriek tomu na podklade oznámenia obžalovaného, bolo voči nemu začaté trestné stíhanie, v rámci ktorého bol trestným rozkazom odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody. Obžalovaný mu potom povedal, že mu vybaví podmienku a povie, že mu peniaze vrátil s tým, že mu ale podpíše ďalšiu zmluvu o pôžičke. V tejto sume mal byť podľa obžalovaného zahrnutý aj úplatok pre sudcu. Obžalovaný im topánky na predaj odovzdával po kusoch a ak sa predali, peniaze mu doniesli alebo mu nepredaný tovar vrátili. Obžalovaný mu meno sudcu nepovedal, povedal len to, že to vybaví na súde v F.. Na vybavenie mal použiť sumu od 15 000 Sk do 20 000 Sk.

Na hlavnom pojednávaní si svedok o predmete výsluchu pre odstup času veľa nepamätal, ale potvrdil, že žiadne peniaze obžalovanému nedlhoval a zmluvu o pôžičke podpísal zo strachu. Zopakoval, že s G. W. predávali pre obžalovaného topánky, ale všetky peniaze mu vyplatili. Topánky, ktoré nepredali mu vrátili. Báľ sa, že obžalovaný mu niečo vyvedie, myslel si to, mal pred ním rešpekt, ale nevysvetlil prečo. Na rozdiel od predchádzajúcej výpovede dodal, že obžalovaný mu povedal, že vec vybaví, aby nešiel do basy u toho pána sudcu, že je to jeho kamarát, že úplatok je pre nejakého pána, ale si nespomenul pre akého, že pre nejakého medziprostredníka. Na doplňujúce otázky obhajcov o výške úplatku, ktorý mal byť zaúčtovaný do sumy uvedenej v druhej zmluve o pôžičke a o tom komu mal byť úplatok určený, svedok uviedol, že si už nič nepamätá.

Pri konfrontácii s obžalovaným Ing. G. E. svedok uviedol, že obžalovaný mu povedal, že v sume je zahrnutý aj úplatok pre sudcu, čo obžalovaný vzápätí poprel.

Inak o otázke dlhu medzi obžalovaným a svedkom D. F. vypovedal svedok G. W.. Tento síce v prípravnom konaní potvrdil, že spolu so svedkom predával pre obžalovaného Ing. G. E. topánky, ale zároveň uviedol, že tieto na mieste ich uskladnenia zhoreli a preto, podľa výpočtu obžalovaného, mu každý z nich dlhoval sumu 90 000 Sk.

Na hlavnom pojednávaní uvedenú sumu upravil na 80 000 Sk s tým, že on svoju dlžobu obžalovanému zaplatil, ale po vzájomnej dohode, nie v uvedenej výške a k iným skutočnostiam týkajúcim sa skutku v bode 2/ napadnutého rozsudku sa svedok vyjadriť nevedel.

Ďalšími dôkazmi, na ktorých súd prvého stupňa založil výrok o vine obžalovaných, sú obrazovo - zvukové záznamy z 12. októbra 2010, 14. októbra 2010 a 13. februára 2006.

Nemôžu byť nijaké pochybnosti o tom, že vyhotovovanie obrazovo - zvukových záznamov je zásahom do práva na súkromie zaznamenávaných osôb. Z tohto dôvodu je nevyhnutné, aby tento zásah spĺňal požiadavky legality, legitimacy a proporcionality, ako to uviedol Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze z 13. júna 2012, sp. zn. I. ÚS 114/2012. Legalita zásahu do práva na súkromie znamená, že štát môže do práva na súkromie zasiahnuť iba na základe zákona, v súlade s platnými právnymi predpismi. Legitímnosť zásahu do práva na súkromie vyplýva z čl. 8 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a znamená, že do práva na súkromie možno zasiahnuť len vtedy, keď je to v záujme štátu z dôvodu ochrany národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, predchádzania nepokojov a zločinnosti v záujme spoločnosti z dôvodu ochrany zdravia a morálky, zabezpečenia hospodárskeho blahobytu krajiny a v záujme jednotlivcov z dôvodu ochrany ich práv a slobôd. Proporcionality zásahu znamená, že k zásahu možno prikrôčiť len vtedy, keď je to nevyhnutné (sledovaný cieľ nemožno dosiahnuť miernejšími prostriedkami) a iba v duchu požiadaviek kladených na demokratickú spoločnosť vyznačujúcu sa pluralizmom, toleranciou a voľným duchom. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že podľa jeho názoru nemôžu byť nijaké pochybnosti o tom, že príkaz musí byť odôvodnený a preskúmateľnosť jeho dôvodnosti si vyžaduje relevantnú konkrétnu vysvetľujúcu argumentáciu, akými skutočnosťami boli naplnené zákonom ustanovené podmienky na tento zásah do práva na súkromie. Bez takéhoto odôvodnenia opierajúceho sa o konkrétne skutočnosti, je súhlas či príkaz spravidla nepreskúmateľný.

Príkaz na vyhotovovanie obrazových, zvukových, alebo iných záznamov vydal sudca pre prípravné konanie Špeciálneho súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica 23. augusta 2005, sp. zn. BB-ŠS-V-1-37/05-4Ntš-97 (meno sudcu sa v ňom nenachádza) bez uvedenia ustanovenia Trestného poriadku, na podklade ktorého tento príkaz vydal na dobu od 02. septembra 2005 do 02. novembra 2005. V jeho odôvodnení uviedol uznesenie vyšetrovateľa o začatí trestného stíhania vo veci s označením právnej kvalifikácie stíhaného konania a znenie skutkovej vety. Poukázal na to, že prokurátor svoj návrh odôvodnil v podstate tak, že vyhotovovaním obrazových a zvukových alebo iných záznamov budú zistené skutočnosti významné pre trestné konanie, ktorých zistenie iným spôsobom by bolo neúčinné a nemožné. Na záver príkazu uviedol, že preštudovaním vyšetrovacieho spisu dospel k záveru, že je

dôvodné predpokladať, že v kancelárii JUDr. H. H. môže dôjsť k stretnutiam s osobami, ktoré majú záujem ovplyvňovať výsledky trestného, ako aj občianskoprávneho konania. Tieto poznatky nie je možné získať vyhotovovaním obrazových, zvukových alebo iných záznamov iným spôsobom. Je predpoklad, že vyhodnotením takto získaných záznamov môže byť ustálený páchatel' vyššie uvedenej trestnej činnosti, čo povedie k vzneseniu obvinenia konkrétnej osobe.

Odôvodnenie obsiahnuté v príkaze sudcu pre prípravné konanie vo svetle citovaného nálezu ústavného súdu možno považovať len za formálne. Nie sú v ňom uvedené žiadne konkrétne skutočnosti ani iná relevantná konkrétna vysvetľujúca argumentácia o iných miernejších prostriedkoch, ktorými nebolo možné dosiahnuť sledovaný cieľ, ani informácie o predchádzajúcom neúčinnom alebo podstatne sťaženom odhaľovaní a dokumentovaní činnosti, pre ktorú bol podaný návrh prokurátora na vyhotovovanie obrazových, zvukových alebo iných záznamov. Taký spôsob odôvodnenia, aký použil sudca pre prípravné konanie pre absenciu iných dôkazných prostriedkov, ktoré neviedli k objasneniu veci alebo nemohli byť vo veci použité, akceptovať nemožno, a preto vydaný príkaz treba považovať za zjavne neodôvodnený. Akceptovanie takéhoto postupu by malo za následok nezákonné zásahy do ústavou a dohovorom chráneného práva na súkromie osôb bez akejkoľvek relevantnej argumentácie o tom, z akého dôvodu k takémuto razantnému zásahu do súkromia došlo a prečo a aké iné miernejšie prostriedky neviedli k jeho nahradeniu a k objasneniu veci. Rozhodne si z neho nemožno utvoriť obraz o tom, z akého dôvodu bolo potrebné k zásahu prikrčiť bez použitia miernejších prostriedkov. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že citovaný príkaz sudcu pre prípravné konanie nespĺňal podmienky vyplývajúce z príslušných zákonov (čl. 8 ods. 1, ods. 2 Dohovoru, čl. 22 ods. 1, ods. 2 ústavy).

Skôr uvedené platí aj vo vzťahu k príkazu na predĺženie doby vyhotovovania obrazových, zvukových alebo iných záznamov zo 17. decembra 2005, sp. zn. BB-ŠS-V-1-76/05-4Nttš-375, ktorý vydal sudca Špeciálneho súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica (opätovne bez uvedenia jeho mena) na dobu od 01. januára 2006 do 28. februára 2006. Aj tento príkaz obsahuje formálne údaje kto, odkedy a pre aký trestný čin stíha doposiaľ nestotožnenú osobu vystupujúcu ako sudca O., opis stíhaného skutku a konštatovanie, že sudca uvedeného súdu v uvedenej veci už predtým vydal príkaz na predĺženie vyhotovovania obrazových, zvukových alebo iných záznamov u menovanej osoby, ako aj spôsob odôvodnenia návrhu prokurátora na vydanie tohto príkazu. Následne sa v ňom nachádza len všeobecné konštatovanie sudcu, že preštudovaním vyšetrovacieho spisu dospel k záveru, že vydanie príkazu je dôvodné, pretože na základe vyhodnotenia spisového materiálu je možné predpokladať, že v kancelárii JUDr. H. H. môže dôjsť k stretnutiam s osobami, ktoré majú záujem ovplyvňovať výsledky trestného, ako aj občianskoprávneho konania. Tieto poznatky nie je možné získať vyhotovovaním obrazových, zvukových alebo iných záznamov iným spôsobom. Je predpoklad, že vyhodnotením, takto získaných záznamov môže byť ustálený páchatel' vyššie uvedenej trestnej činnosti, čo povedie k vzneseniu obvinenia konkrétnej osobe. Zo spisového materiálu sudca zistil, že doterajšie používanie týchto informačno - technických prostriedkov plní svoj účel, a preto predĺženie príkazu na vyhotovovanie obrazových, zvukových alebo iných záznamov považoval za nutné.

Navyše, k obsahu uvedených obrazovo - zvukových záznamov najvyšší súd uvádza nasledovné.

Z obrazovo - zvukového záznamu z 12. októbra 2005 možno zistiť, že v miestnosti sa nachádzajú obžalovaný JUDr. H. H. a svedkyňa M. H., obžalovaný zapol rádio, hlasitosť jeho zvuku v priebehu rozhovoru so svedkyňou stíšil a s touto sa rozprával o zdravotnom stave jej syna D. H., a potom si obžalovaný dal do ľavého vnútorného vrecka saka bielu obálku.

Z obrazovo - zvukového záznamu zo 14. októbra 2005 vyplýva, že obžalovaný sa v miestnosti rozpráva s JUDr. C. H. a do ľavého vnútorného vrecka saka si dáva zväzok bankoviek, avšak nie je vidno odkiaľ ich berie.

Z obrazovo - zvukového záznamu z 13. februára 2006 je zrejmé, že v miestnosti hrá rádio, obžalovaný sa rozpráva so svedkyňou M. H. o zdravotnom stave jej syna, o otázkach súvisiacimi s výkon trestu odňatia slobody, uloženého trestu zákazu činnosti, avšak o žiadnom úplatku alebo neoprávnenej výhode

žiadnej z osôb reč nebola a svedkyňa obžalovanému nič neodovzdala.

Na podklade tejto dôkaznej situácie možno preto bez akýchkoľvek pochybností vysloviť, že aj po doplnenom dokazovaní vykonanom po ostatnom rozhodnutí najvyššieho súdu, naďalej vo veci existujú dve proti sebe stojace skupiny dôkazov, z ktorých jedna svedčí v prospech obžalovaných a druhá v ich neprospech.

Zároveň je tiež potrebné konštatovať, že ani doplneným dokazovaním sa nepodarilo odstrániť významné rozpory vo výpovediach svedkov, ktorí obžalovaných zo spáchania skutkov usvedčujú.

Vykonané nepriame dôkazy nenadväzujú na výpoveď priamej svedkyne M. H., čo správne a v súlade so zákonom zohľadnil prvostupňový súd vo vzťahu k oslobodzujúcemu výroku napadnutého rozsudku, keď na strane 38 jeho odôvodnenia konštatoval, že vo veci nie sú priame dôkazy, okrem výpovede svedkyne M. H., ktorej výpoveď nie je dostatočným spôsobom potvrdená aj ďalšími dôkazmi. Výpovede nepriamych svedkov H. T., N. I. a D. H., ktorý o všetkom vedel iba nepriamo a z rozprávania svojej matky, označil za nepresvedčivé dôkazy, pretože svedkovia narábajú s výrazmi ako právnik, advokát a sudca veľmi voľne, vôbec si neuvedomujú obsahový význam týchto označení a navyše ani raz obžalovaného nespomenuli, že peniaze sú určené pre toho sudcu, ktorý súdil D. H.. Správne preto uzavrel, že výpovede týchto svedkov sú pre uznanie viny obžalovaného JUDr. H. H. nepoužiteľné.

Z rovnakých dôvodov však skôr uvedené platí aj vo vzťahu ku skutku v bode 1/ napadnutého rozsudku.

Skupina nepriamych dôkazov, ktoré obžalovaného JUDr. H. H. usvedčujú zo spáchania skutku v bode 1/ napadnutého rozsudku sa odvíja výlučne od jedinej priamej svedkyne M. H., ktorá už vo svojej prvej výpovedi 20. februára 2006, t. j. iba necelé štyri mesiace od spáchania tohto skutku, výslovne uviedla, že veľa vecí, o ktorých vypovedala môže byť nepresných vzhľadom k tomu, že veľa vecí zabúda. Spoľahlivo si pamätala len to, že obžalovanému dala úplatok trikrát po desaťtisíc korún, aby pomohol jej synovi, dvakrát na O. a raz na O., ale bližšie okolnosti a čas odovzdania úplatkov si nepamätala. Zároveň uviedla aj to, že obžalovaný jej nevypracoval žiadnu písomnosť týkajúcu sa jej syna ako strany konania.

Napriek tomu sa svedkyňa s pribúdajúcim časom rozepamätávala na ďalšie podrobnosti návštev obžalovaného, ako napríklad kto s ňou bol pri odovzdaní prvého úplatku, odkiaľ mala peniaze na prvý a druhý úplatok (necelých šesť mesiacov od spáchania skutku) to, že sa na hlavnom pojednávaní jej syna správala pokojne, len jej to bolo ľúto a plakala (necelých trinásť mesiacov od spáchania skutku) a napokon po štrnástich mesiacoch dodala, že obžalovaný jej na zadnú stranu uznesenia (č. l. 342), ktoré im bolo doručené, vo svojej kancelárii napísal ako má ďalej postupovať.

Napokon sa svedkyňa na hlavnom pojednávaní so štvorročným a viac ako šesťročným časovým odstupom rozepamätala na ďalšie nové skutočnosti o tom, kto jej poskytol peniaze na tretí úplatok, že úplatok obžalovanému dala aj 13. februára 2006, zmenila pôvod peňazí druhého a tretieho úplatku, poprela, že sa zverila niekomu mimo obžalovaného, že potrebovala s niečím pomôcť a preukázané nepravdivosti vo svojej výpovedi odôvodnila tým, že to nebolo úmyselné, že úplatok dala druhý raz, nepamätala sa kedy úplatok dala, bola tam viackrát. Svedkovi N. I. naisto povedala, že peniaze potrebovala pre obžalovaného, pretože vedel, kto súdil jej syna. Nevedela uviesť ako sa dostala k listinnému dôkazu na č. l. 342, nevedela uviesť či túto listinu niekedy videla a v súvislosti s ňou uvádzala iné skutočnosti ako v prípravnom konaní.

Napriek tomu, že nepriami svedkovia sa o skutočnostiach významných pre posúdenie viny obžalovaného JUDr. H. H. dozvedeli od svedkyne M. H., ich výpovede na jej výpoveď nenadväzujú.

Manžel svedkyne, svedok C. H. v prvej výpovedi (vykonanej v rovnaký deň ako výsluch jeho manželky) tvrdil, že o veci vie len z rozhovoru medzi jeho manželkou, dcérou a synom, nepamätal sa kedy to bolo a nezaujímal sa o to. Po doplňujúcej výpovedi svojej manželky 10. apríla 2006, aj on 12. apríla 2006 už svoju výpoveď zmenil a vypovedal, že bol s ňou za obžalovaným a na otázku vyšetrovateľa kde presne a

či sudcovi osobne obálku dala odpovedal, že to uviesť nevie, nakoľko si to nepamätá. Hoci tam bol nevie, nepamätá si to a ani to nevidel, pretože manželka stála pred ním. O tejto skutočnosti mu však svedkyňa povedala pri odchode z kancelárie sudcu.

Napriek svojim predchádzajúcim výpovediam v poslednej výpovedi svedok s viac ako ročným časovým odstupom napokon bez akýchkoľvek otázok vyšetrovateľa uviedol, že jeho manželka úplatok dala, videl polozenie obálky na stôl, pretože bol na boku.

Svedok D. H., ktorý mal o všetkom vedieť od svojej matky, pri výsluchu v prípravnom konaní v rovnaký deň ako boli vypočutí aj jeho rodičia vypovedal, že peniaze na druhý úplatok pochádzali od jeho švagra W. O. a strýka N. I. a na tretí úplatok od jeho rodičov. Na hlavnom pojednávaní, na ktorom bola pred ním vypočutá jeho matka, sa k druhému úplatku vyjadril tak, že sa naň zložili jeho rodičia a na rozdiel od predchádzajúcej výpovede uviedol, že na tretí úplatok peniaze požičala teta, čo má priateľa. Na doplnujúce otázky však svedok odpovedať nevedel s tým, že si už ani nepamätá ako to vlastne celé bolo, čo to malo byť a bol dopletený. Matka mu nehovorila ako prebiehali jednotlivé stretnutia so sudcom, podrobne mu to nevysvetľovala. Kedy došlo k odovzdaniu úplatkov nevedel. Prvých desaťtisíc bolo na to, aby nebol zavretý, ale dopadlo to tak, že išiel sedieť na tri mesiace.

Ani výpovede svedkov H. T. a N. I. nenadväzujú na výpoveď svedkyne M. H. Vo svojich prvých výpovediach svedkovia vypovedali, že M. H. peniaze potrebovala pre nejakého advokáta, právnika, pretože nechcela, aby jej syn išiel sedieť. Kedy sa tak stalo si svedkovia nepamätali. Na hlavnom pojednávaní po siedmich rokoch od skutku v bode 1/ napadnutého rozsudku zhodne svoje výpovede zmenili tak, že M. H. peniaze potrebovala pre advokáta, resp. právnika alebo pre sudcu, ale to si už presne nepamätali. Svedok to presne nevedel a svedkyňa tento rozpor vysvetlila tak, že sa rozprávala so sestrou. Okolnosti pôžičky a jej vrátenia si v tomto štádiu trestného konania svedkovia už nepamätali.

Týmito nepriamymi svedeckými výpoveďami preto pravdivosť výpovede priamej svedkyne M. H. potvrdená nebola (aj z dôvodov, na ktoré prvostupňový súd poukázal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vo vzťahu ku skutku, pre ktorý bol obžalovaný JUDr. H. H. spod obžaloby právoplatne oslobodený), pretože sa nepodarilo preukázať pôvod peňazí, ktoré v jednotlivých prípadoch na poskytnutie úplatkov mali byť použité, čas ich poskytnutia a ani čas, kedy mali byť obžalovanému JUDr. H. H. odovzdané, rovnako ako ani to, za akých okolností a kedy došlo k vyhotoveniu konceptu žiadosti o odklad výkonu trestu svedka D. H. (č. l. 342).

Skutočnosti, ktoré v tomto smere uvádzala svedkyňa M. H. svedok H. H. opísal diametrálne odlišne, pričom uviedol podrobnosti z komunikácie so svedkyňou a na svojej výpovedi zotrval aj na hlavnom pojednávaní a aj pri konfrontácii so svedkyňou a pravdivosť jeho výpovede nebola žiadnym spôsobom spochybnená. Navyše, svedkyňa sa na hlavnom pojednávaní, na rozdiel od prípravného konania, vyjadrovala odlišne aj k tomuto listinnému dôkazu a to i napriek tomu, že ju orgánom činným v trestnom konaní 05. decembra 2006 dobrovoľne vydal jej syn.

Inak ako svedkyňa M. H. vo svojich výpovediach vypovedali aj svedkovia H. R. a E. D.. Títo zhodne vypovedali, že na hlavnom pojednávaní jej syna bola svedkyňa po vyhlásení rozsudku emotívna, nespokojná, rozsudok negatívne komentovala a vo svojom správaní pokračovala aj na chodbe.

Napokon v súlade s výpoveďou svedkyne M. H. o poskytovaní úplatkov obžalovanému JUDr. H. H. nie sú ani rozhodnutia obžalovaného v trestnej veci jej syna, svedka D. H.. Jeden z úplatkov mal obžalovaný JUDr. H. H. od svedkyne prevziať za to, že pomôže jej trestne stíhanému synovi D. H., že mu dá menší trest (podľa svedka D. H. za to, že nepôjde sedieť). V priebehu trestného konania obžalovaný vysvetlil, prečo svedkovi D. H. oproti trestnému rozkazu uložil miernejší trest a z výpovedí nielen obžalovaného, ale aj svedkov H. R., ako aj E. D. vyplynulo, že svedkyňa s rozsudkom spokojná nebola. Rovnako aj z uznesení Okresného súdu D. z 19. októbra 2004, sp. zn. X T X/XX a Okresného súdu F.y zo 17. februára 2006, sp. zn. D. je zrejmé, že obžalovaný JUDr. H. H., hoci mal od svedkyne M. H. prijať úplatok, žiadosť odsúdeného D. H. o odklad výkonu trestu odňatia slobody zo zdravotných dôvodov

opakovane zamietol.

Za toho stavu vecí, keď ešte aj svedok G. W., s ktorým predával svedok F. pre obžalovaného topánky, vypovedal o predmetnej dlžobe vrátane uhradenia podielu z nej úplne odlišne, všetky skôr uvedené skutočnosti vzbudzujú dôvodné pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutého rozsudku a prvostupňový súd sa s nimi dostatočne a dôsledne nevysporiadal.

Práve postupné dopĺňanie výpovedí jedinej priamej svedkyne M. H. s pribúdajúcim časom, ktoré je v príkrom rozpore s jej vyjadrením v prvej výpovedi o tom, že veľa vecí zabudla, a zásadné rozpory v jej výpovediach, ale aj v porovnaní s výpoveďami svedkov z radov jej príbuzných a známych, ktorí vypovedali o tom, čo sa dozvedeli od nej, ako aj rozpory s výpoveďami ostatných svedkov a s preukázanými objektívnymi skutočnosťami, nemožno rozumne preklenúť s poukazom na odstup času a stres, prípadne, že ide o prostú ženu ako to uviedol prvostupňový súd na stranách 24 a 25 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Opak je totiž pravdou, pretože je nepochybné, že s pribúdajúcim časom sa pamäťová stopa vytráca. Svedkyňa však napriek tomu s časovými odstupmi, na ktoré najvyšší súd poukázal v predchádzajúcich častiach tohto uznesenia, svoje výpovede dopĺňala a korigovala ich. Rovnako tak ani spôsob prejavu svedkyne, na ktorý súd prvého stupňa poukázal na str. 25 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, na tejto skutočnosti nič nemení, navyše za stavu, keď svedkyňa podobný expresívny prejav použila aj vtedy, keď nevypovedala v súlade s objektívnou realitou. Potrebné je z hľadiska času spáchania skutkov zdôrazniť aj to, že svedkyňa obžalovaného navštívila viackrát a žiaden zo svedkov si nepamätal kedy mali byť úplatky poskytnuté a kedy mali byť peniaze na ne požičané. Taktiež ani záver prvostupňového súdu, že v bielej obálke, ktorú si obžalovaný JUDr. H. H. pri návšteve svedkyne v jeho kancelárii dal do ľavého vnútorného vrečka saka bol úplatok, nie je jediný možný, ktorý zo zistených skutkových okolností možno vyvodíť. Niet pochyb o tom, že 12. októbra 2005 bol predmetom rozhovoru obžalovaného so svedkyňou zdravotný stav jej syna a o žiadnych peniazoch či úplatku sa nerozprávali. Za toho stavu, len samotná existencia bielej obálky, ktorú si obžalovaný odkladal do vrečka saka, nevytvára dostatočný podklad pre spoľahlivý záver o prevzatí úplatku obžalovaným. Nemožno totiž s istotou vylúčiť aj záver opačný, že obsahom predmetnej obálky bola práve lekárska správa o zdravotnom stave D. H., ktorú obžalovaný odovzdal na založenie do spisu svedkyňi E. D., ako to v rámci svojej obhajoby uvádzal obžalovaný JUDr. H. H., bez ohľadu na to, či jej ju odovzdal s obálkou alebo bez nej. Úvahy súdu o tom, že obžalovaný si obálku veľmi rýchlo a bez zaváhania odložil do vrečka, nie sú úplné a ani objektívne. Obžalovaný nemal žiaden dôvod konať váhavo a vyhotovený obrazovo - zvukový záznam nezachytáva žiadne neprirodzené, stresové, podozrivé alebo náhlivé konanie obžalovaného, ale len bežný pohyb pri odkladaní vecí do vnútorného vrečka saka. V tomto smere ani ostatné úvahy súdu nevyklúčujú opačný záver, najmä za stavu, keď žiaden právny predpis obžalovanému povinnosť zaniest písomnosť do podateľne ako sudcovi neukladá. Ani skutočnosť, že rozhovor medzi svedkyňou M. H. a obžalovaným prebiehal pri zapnutom rádiu, taktiež automaticky nedokazuje nezákonné konanie obžalovaného. Svedkyňa za obžalovaným chodila ešte na O., kde obžalovaný bol jediným trestným sudcom a vo svojich návštevách pokračovala aj na O.. Z vyhotoveného záznamu je zrejmé, že o osud svojho syna mala starosť, obžalovanému vysvetľovala okolnosti jeho zdravotného stavu a v súvislosti s ním sa zaujímala o dopad výkonu trestu odňatia slobody naň. Nemožno vylúčiť, že obžalovaný jednoducho nemal záujem, aby niekto počul obsah ich rozhovoru, čo však automaticky nemôže viesť k ničím nespochybniteľnému záveru o nezákonnosti jeho konania.

Ako už najvyšší súd okrem iných skutočností konštatoval, nielenže existujú dôvodné a vážne pochybnosti o tom, že obžalovaný JUDr. H. H. úplatok od svedkyne M. H. prevzal, ale naopak, spoľahlivo bolo preukázané, že žiadosti svedka D. H. o odklad výkonu trestu odňatia slobody zo zdravotných dôvodov nevyhoveli a túto opakovane zamietol (a obdobne tomu bolo aj v prípade uloženia trestu svedkovi D. H., s ktorým preukázateľne svedkyňa M. H. spokojná nebola).

Je preto nevyhnutné, aby sa prvostupňový súd týmito skutočnosťami dôsledne zaoberal, pretože z dôvodov, na ktoré najvyšší súd podrobne poukázal, skutkové zistenia súdu prvého stupňa vzbudzujú pochybnosti o svojej správnosti.

V tejto súvislosti najvyšší súd tiež pripomína, že spôsob obhajoby nemôže byť na ujmu obžalovaných (§ 34 ods. 1 Tr. por.) rovnako tak ako ani výpovede svedkov, ktorí vypovedali v ich prospech.

Vzhľadom na to, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že svedkovia M. H., D. H., H. T. a N. I. rozpory vo svojich výpovediach odstrániť nevedeli, prípadne si už významné skutočnosti pre posúdenie viny obžalovaného JUDr. H. H. nepamätali, a je odôvodnený predpoklad, že pre viac ako deväť a polročný časový odstup, odkedy mali byť skutky spáchané, si už pamätať ani nebudú, ďalšie dokazovanie vrátane vykonania konfrontácií týmito svedkami už nie je účelné.

So zreteľom na uvedené úlohou prvostupňového súdu bude sa s týmito skutočnosťami v súlade s § 2 ods. 12 Tr. por. opätovne vysporiadať a rozhodnúť v súlade so stavom veci a zákonom.

Podľa § 327 ods. 1 Tr. por. súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

K odvolacej námietke obžalovaného JUDr. H. H. týkajúcej sa obsahu uznesenia o začatí trestného stíhania najvyšší súd odkazuje na svoje zrušujúce rozhodnutie z 24. mája 2011, sp. zn. 4 To 14/2010, v ktorom sa touto otázkou už zaoberal.

Pokiaľ ide o odvoláciu námietku obžalovaného Ing. G. E. o vykonaní hlavného pojednávania v jeho neprítomnosti možno konštatovať, že z obsahu predloženého spisu vyplýva, že obžalovaný písomným podaním z 25. októbra 2012 výslovne požiadal, aby bolo hlavné pojednávanie až do jeho skončenia, vrátane vyhlásenia rozsudku, vykonané v jeho neprítomnosti (č. l. 1763). Na hlavnom pojednávaní, ktoré bolo následne vykonané 20. mája 2013 obhajca obžalovaného taktiež výslovne uviedol, že stále platí vyhlásenie obžalovaného, že hlavné pojednávanie môže byť vykonané v jeho neprítomnosti (č. l. 1857).

Z dôvodu, že odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine u všetkých obžalovaných, bol zároveň povinný zrušiť aj celý výrok o trestoch, ktoré im boli týmto rozsudkom uložené.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.